

Niekoľko mesiacov som sa z Irkutska neozval a tak by som sa chcel s vami podeliť o zážitky, ktorých bolo za ten dlhý čas neúrekom. Škoda, že sa všetky nedajú opísať, mnohé ostávajú zabudnuté... ale asi to tak má byť.

Takže pekne po poriadku...

V čase Veľkého pôstu a hlavne v čase Veľkého týždňa, keď sme sa my, veriaci, pripravovali pôstom na oslavu Kristovho zmŕtvychvstania, sa tu v Irkutsku všade navôkol oslavoval vo veľkom príchod jari rôznymi spoločenskými podujatiami, kde sa tancovalo, spievalo a veselilooooo len taký fukot... Nuž a Rusi – tí sa zabávať vedia. Nás – študentov univerzity pozvali na oslavu študentskej jari na hlavné námestie v Irkutsku „Skver Kírova“. Rôznosť národov a národností, ktoré vystupovali na pódiu bola uchvacujúca – a tie ich národné kroje boli pre mňa ohurujúce. Nielen typické ruské kroje žiariace rôznymi farbami, nielen ich hektické tance ako ste určite mali možnosť už niekde vidieť, ale aj kroje Buriatov, ktoré pozostávali z kožušiny rôznych zvierat a ich tance, ktoré pripomínali skôr nejaké divadlo s príbehom ako nejaký rozšafný tanec... Koniec koncov, môžete si ich kroje vychutnať na fotkách v galérii Oslavy jari v Irkutsku a takisto na videách ich tancov – zaručene veľmi zaujímavé. Okrem toho bol v našej univerzite aj galakonzert Študentskej jari, kde vystupovali najlepší speváci, tanečníci a ďalší umelci zo všetkých jej fakúlt. Od nás tam boli africkí študenti so svojimi kmeňovými tancami a bubnami. Z iných fakúlt podivuhodné talenty. Spomeniem niekoľko – jedno chlapčiatko vybehlo na scénu – také bojzlivé, zopár smiešnych poznámok na jeho adresu odznelo okolo, no keď otvoril ústa a začal spievať všetkým zamrzol úsmev na perách. To bolo proste neskutočné, ako to malé šťúple chlapčiatko vydávalo zo seba nepredstaviteľne hlboké basové tóny – to som ešte nikdy v živote nepočul. Všetci boli ohúrení. Odspeieval to grandiózne ale mne sa nepodarilo nahráť to mobilom na video, takže to zostane iba v mojich spomienkach. Okrem mnohých vynikajúcich

talentov a ruských tancov, tam nakoniec vystúpili tanečníci vo frakoch a spoločensky oblečených tanečniciach. Začali tancovať nádhernú klasiku, ktorá sa počas ich vystúpenia aspon 20 krát strhujúco menila hudbou aj tancom na rôzne netradičné rýchle i pomalé tanečné štýly, ktoré som nikdy nevidel. Bolo to tak profesionálne, krásne a ohurujúce, že som to proste takisto nestihol v úžase nahráť na video a vám ukázať. Odchádzal som naozaj povzbudený vysokou úrovňou kultúry, ktorá tu prekypuje talentami až až. Nuž nie nadarmo hovoria o východe ako o pokladnici talentov a géniov...

Horkosť utrpenia

V kostole sme sa počas pôstu pripravovali rôznymi spôsobmi na Veľkonočné slávnosti. Jedným zo zaujímavých spôsobov, ktoré ma zaujali, bolo spievanie špeciálnej trojdielnej sústavy piesní a spievaných modlitieb každý štvrtok pred sv. omšou počas adorácie pod názvom „Horkosť utrpenia“ – akýsi plač duše nad utrpením Krista spolu s Pannou Máriou. Prvá časť hovorí o utrpení v Getsemanskej záhrade až po odsúdenie na smrť. Druhá časť o utrpení od odsúdenia až po trním korunovanie a posledná o utrpení od trním korunovania až po smrť na kríži. Zakaždým sa modlitby obetujú za rôznych ľudí a problémy vo svete. Táto tradícia ževraj pochádza z Poľska, odkiaľ ju priniesli poľskí misionári. Ja som ju spoznal až tu. U nás na Slovensku som sa s ňou nikdy nestretol. Ale ľudkovia moji, vám poviem – to bola náááádhera – nádherne znejúci organ s krásnymi podmanivými melódiami a ešte s hlasom našej organistky sestry Roberty to bol doslova balzam na dušu. Ak chcete, môžete sa sami presvedčiť vo VIDEÁCH z Horskosti utrpenia. Nevie, kto tvoril texty ale sú prenáááádherné. Prekladám vám do slovenčiny len zopár krásnych miest, ktoré hovoria o nežnosti, s akou sa duša prihovára Kristovi:

*„Ježiš, ktorý si predpovedal Petrovo zaprenie ale prítomnosti Apoštola lásky si nebol zbavený,
Pán môj milovaný!*

Ježiš, ktorý si prijal Judášov bozk ako krotký Baránok za tridsať strieborných predaný, Pán môj milovaný!

Ježiš, láskou horiaci, všetkými opustený rozprestieraš ruky na kríž, ktorý sa nám stane životodarným, Pán môj milovaný!“

Ježiš, na Golgote tíško plačúci, z lásky prevelikej krv prelievajúci, Pán môj milovaný!

Ježiš, Boh vesmíru a Spasiteľ na kríži umierajúci, krotký a pokorný Baránok, spasil nás láskou, blahoslavený bud', spievame večne, za nás ponížený a zbitý, Bože nekonečný.

A ty, Mária, prečo tak trpíš? – Stojím ledva živá, slovka prehovoriť sa nedá, bôľ mi srdce preniká, plačem, ledva vidím cez slzy jeho utrpenie, jeho krvou zaliatu tvár. Keby som mohla, zobrala by som kríž z jeho pliec a poniesla ho sama. Počujem, ako umiera, ledva dýchajúc a ja umieram spolu s ním. – Daj mi, Mária, časť tvojho bôľu, chcem trpieť spolu s tebou...“

... a ešte mnoho mnoho iných krásnych slov. Je to za srdce chytajúca modlitba k Ježišovi a Márii. Kiež by sa niečo také raz podarilo urobiť aj na Slovensku.

Duchovná obnova pre katechétoch a krížová cesta

Asi v polovici Veľkého pôstu mali v Listvianke na brehu Bajkalu duchovnú obnovu katechéti z Irkutského dekanátu. Tejto obnovy som sa ako budúci katechét zúčastnil aj ja. Najsilnejšími zážitkami pre mňa bola krížová cesta v piatok večer no a samozrejme ako inak – návšteva môjho milovaného tentoraz zamrznutého Bajkalu. Krížovú cestu si pripravila sestra Danuta a pozostávala z pár slov a obrazov známeho španielskeho maliara, ktorého meno som si už nezapamätala. Jeho obrazy Krista na krížovej ceste sú plné obrazov a majú veľmi silnú myšlienku a posolstvo. Uvedomil som si, ako veľmi sa mýlim v mnohých situáciách svojho života, keď si myslím, že Boh so mnou nekráča, keď necítim, že by mi pomáhal, keď si myslím, že nepočuje moje modlitby, keď zostávam so svojím krížom sám. Napriek mojím pocitom pri mne stojí, tak ako stál aj pri svojom Synovi, tak ako k nemu prichádzal v Šimonovi, vo Veronike. Chápe ma – moje pocity, moju opustenosť, pretože sám tým všetkým prešiel a cítil sa rovnako ako ja... Je mi blízky vo svojom utrpení... A keď mu budem blízko aj ja, raz si budeme blízki aj vo vzkriesení a sláve na konci vekov...

Zamrznutá krása Bajkalu

Bajkal bol, ako vždy, uchvacujúci – hlavne vtedy vo svojej mrazivej a ľadovej kráse. Stihol som

ešte uvidieť ľadové mestečko v Listvianke čiastočne na brehu Bajkalu a čiastočne rozšírenom aj na zamrznutej hladine jazera asi v 50 metrovom okruhu okolo brehu. Mestečko bolo ohradené a vstup na lístky a tak som sa iba ponevierať okolo a fotografovať nádherné ľadové sochy za ohradou, samotný Bajkal – jeho nedoziernosť ale aj asi 1,5 niekde aj 2 m hrubý ľad s jeho puklinami, ktoré spolu so zamrznutými bublinami v ľade vytvárali hotové umelecké diela (pár som vyfotil a môžete sa aj vy pokochať na FOTKÁCH z Bajkalu).

Nedáľeko ohrady som si všimol skupinku asi 6-tich babičiek ako stáli v kruhu a čosi nezrozumiteľné spievali. Povedal som si: „Hm, folklór na každom kroku – to je paráda.“ Znelo to viachlasne, tak som sa snažil k nim nebadane priblížiť – akože fotím všetko okolo len nie ich... Kým som ale fotil ľadové sochy v ľadovom mestečku, babičky sa presunuli ďalej do vnútra jazera – na ešte väčšiu hĺbku. Viete si to predstaviť? Medzi vami a hĺbkou 1500 niekde aj 1600 m stojí iba 1,5m ľadu, ktorý vás drží nad vodou. Len vďaka tejto škrupinke môžete stáť a cez čistý priehľadný ľad hľadiť do čiernej hĺbky. Pri brehu samozrejme vidno dno jazera s jeho kameňami do hĺbky 40 m ale len o pár metrov ďalej sa dno zrazu prepadne do hĺbky 1,5 km. To vám poviem – to je pocit – zmiešanie úzkosti, strachu, ale aj veľkoleposti a fascinácie nad takým stvorením ako je voda. Boh ju obdivuhodne stvoril – myslím, že tak univerzálne stvorenie, rôznorodé vo svojich skupenstvách a podobách nenájdeme nikde... ani vo vesmíre... životodarná, oživujúca, posilňujúca, očisťujúca, chrániaca, mocná a silná – proste nedá sa to všetko vymenovať, tak veľa funkcií spĺňa... Ten náš Stvoriteľ je jednoducho Jednička, Génus... Nedáľeko babičiek som si všimol v ľade – a to iba na jednom mieste, nikde inde som to už nevidel – zvláštne biele pruhy v ľade vychádzajúce z jedného miesta, akoby znázorňujúce plamene ohňa. Ako to vzniklo neviem, ale bolo to nádherné a úchvatné. Nikdy som také niečo v ľade nevidel – pozrite si to na FOTOGRAFIÁCH, stojí to za to.

Úchvatné „všeobjímajúce“ pohansko-pravoslávne babičky

Keď som sa konečne „prifotografoval“ ku babičkám, všimol som si, že niektoré si aj kľakli, druhé sa určitým smerom ku stredu Bajkalu začali aj klaňať a pritom spievali stále tie neurčité piesne... Keď som si ich úchytkom fotografoval spolu so slnkom nad nimi, jedna z nich sa ma spýtala, či vidím na slnku pruhy – či sa mi na fotkách alebo cez objektív zobrazujú svetelné pruhy zo slnka zostupujúce na Bajkal. Uch, začal som čosi tušiť ale nechcel som to moc urýchliť a tak som povedal: „Nie nijaké pruhy nevidím ani na fotkách nie sú.“ A babička, že reku ich uvidím potom doma, že oni sa modlia k bohom Bajkalu, aby požehnávali tento kraj aj jazero a tak. Uuuha, tak to som si pomyslel: „Hm, určite sú to nejaké buriatky alebo iná národnosť a tu na Bajkale si odbavujú svoje pohanské zvyky.“ Ale keď som sa k nim priblížil, vidím podľa tváří, že sú to všetko Rusky a tak mi nedalo a spýtal som sa, že či sú pravoslávne veriace. A oni s takou stopercentnou presvedčivosťou: „Jasné, že sme pravoslávne. My chodíme pravidelne do cerkvi (kostola) na bohoslužby a modlíme sa tam...“ – tak toto ma úplne dorazilo – babičky, ktoré poctivo chodievajú do kostola na sv. omše, veria v Krista a... a dorazilo ma ešte viac ich ďalšie

slová: „Ale my nezabúdame na ďalších 30 tisíc bohov, ku ktorým sa pravidelne počas roka modliavame. Predovšetkým k hlavnému bohu – Krišnovi...“ aaa babička spokojnučko s ľahkosťou víly amálky sa začala pohupávať z jednej nohy na druhú a pospevovať si: „Hare, Krišna, hare, hare...“ – tak to som sa už nezdržal smiechu a vybuchol som do obrovského rehotu... No ale miernil som sa, samozrejme, nebojte sa, neurazili sa, iba ma ďalej a ďalej presviedčali, ako je to veľmi potrebné nezabúdať ani na jedného bôžika – že oni hľadajú stále ďalších a ďalších bohov, aby skutočne neopomenuli ani jedného. Hlavne sa modliavajú tu na Bajkale, pretože toto miesto je sväté a veľmi silno vplýva dokonca na celkový stav zeme... Nuž drahí moji Bohom milovaní – Boh sa musí poriadne smiať alebo lepšie povedané zaplakať nad našimi pohľadmi na svet. Babičky veriace pravoslávne a takto popletené. No aspoň jedno plus im môžem dať za ich úprimnú veľkodušnú snahu nezabúdať na nikoho – hlavne na bôžikov a každému sa venovať tak ako treba... :o) Babičky som si ešte trochu pofotil – môžete si ich pozrieť na FOTOGRAFIÁCH a obrátil som sa znovu smerom k ľadovému mestečku, lebo babičky sa už poberali domov – veď dnešná úloha a nadelený počet modlitieb si splnili.

Šmýkačka a zima na Sibíri

V ľadovom mestečku ma veľmi zaujala obrovská šmýkačka z ľadu všelijako točená. Potešovala hlavne deti – bol to taký poriadny tobogan, ale šmýkali ste sa na ňom nie v plavkách ale nababušený v niekoľkých vrstvách oblečenia pretože bol mráz tak asi -28 C cez deň a z tohto toboganu ste nepadali do teplučkej špliechajúcej vody ale ste dopadli na krásne mrazivý tvrdý ľad... No napriek takýmto mrazom bolo v ľadovom mestečku detí a detí. Naše deti na Slovensku by asi v takých mrazoch sedeli doma a neodvážili by sa vyjsť von – teda skôr rodičia by im to nedovolili. Tu sú takéto teploty v zime normálne a deti aj dospelí si na ne už zvykli. Ako hovoria Sibiriaci: „Na Sibíri neexistuje zlé počasie alebo zima, existuje len zle oblečený alebo dobre oblečený Sibiriak.“ A Sibiriaci sa teda vedú správne obliecť tak, aby im aj v takých extrémnych teplotách, aké sú tu na Sibíri, nebola zima. Musím to potvrdiť, pretože v baranici z jinodu (typ nejakého sibírskeho zvieratka s huňatou kožušinou), ktorú som si kúpil a vyzeral som v nej ako mongolský džingischán, mi ani v mrazoch -38 C cez deň či -45 C večer, v noci a ráno, naozaj nebola vôbec zima - naopak hrejivé teplo. Bola to sila, pretože žiadna čiapočka zo Slovenska proti mrazu, ktorý sa ešte spojil s vetrom nepomáhala. A tak som bol nútený kúpiť si okrem baranice aj dubľonku – kabát z dvojitej kože a kožuča z mutona – špeciálnej odrody sibírskej ovce – ako hovoria Sibiriaci najteplejšej kožušiny pod slnkom. Ak sa totiž stále pohybujete stále chodíte, vtedy sa taký mráz ako tak dá vydržať, aj to však najviac polhodinu alebo ešte menej. Ak sa zastavíte a napríklad čakáte na autobus, za pár minút sa mráz dostane jednoducho všade pod akúkoľvek vetrovočku zo Slovenska, ktorú som si priviezol v septembri. Preto tu na Sibíri hovoria, že kožučky z naturálnej kože a kožušiny sú v Európe „rozkošou“ – v preklade prepychom, ale tu na Sibíri sú nevyhnutnosťou. Preto tu všade okolo v zime prakticky všetci vyťahujú kožučky a spokojne si vykračujú v mrazoch -38C do roboty akoby sa nechumelilo.

No aj samotní Sibiriaci priznali, že tento rok bola zima osobitne studená. Nie pre teploty, ktoré dosahovali -38 C cez deň a v noci -45 C ale tým, že takéto teploty trvali nepretržite zhruba tri mesiace. Po iné roky udreli aj väčšie mrazy ale trvali nanajvýš dva týždne a potom sa oteplilo na -20 C alebo -25 C (to je taká pohoda, a -15 C to už je naozaj teplo). Tento rok už boli aj samotní Sibiriaci z tak dlhej mrazivej zimy unavení. Ten, ktorému neroztrhalo potrubie a nemusel chodiť po vodu niekoľko kilometrov ďalej od svojho domu, alebo tomu, komu nevyppedalo kúrenie, takým šťastlivcom bola zima ešte znesiteľná, ale tým, ktorým sa toto všetko stalo, bolo do plaču.

Pre mňa obdivuhodné bolo to, že napriek teplote -38 C ľudia veselo behali po uliciach, autá sa prehánali jedna radosť po cestách, autobusy a mestská hromadná doprava fungovala bez problémov. Proste život pokračoval, akoby sa nič zvláštne nedialo. A to bol pre mňa šok. U nás by už dávno autá nejazdili, lebo by im vymrzlo všetko, čo sa v aute dá vymrznúť, školy by nefungovali a nepracovali by ani fabriky a vyhlásili by pre ľudí dlhééé prázdniny – no, bola by to veľká radosť pre deti ale pre všetkých okolo doslova pohroma – no a tu na Sibíri si len trošku utiahnu opasok na kabáte a idú ďalej. Mimochodom, dostala sa mi do rúk zábavná stupnica teploty:

+18°C Obyvatelia Havaja si berú na noc dve prikrývky a zháňajú elektrické ohrievače.
+5°C Obyvatelia helsinských bytoviek až vtedy zapínajú kúrenie. Rus ešte stále pestuje kvety a hovorí, že taká teplá jeseň už dlho nebola.
+2°C Talianske autá nejdú naštartovať. Rus sa v košeli s vyhrnutými rukávmi prechádza po ulici a užíva si ešte posledné teplé jesenné dni.

0°C Destilovaná voda zamrzá.

-1°C Dych sa stáva viditeľným. Rus je zmrzlinu a popíja studené pivo. Zmrzlina ževraj vtedy chutí najlepšie.

-4°C Pes sa ti snaží napchať do postele.

-8°C Bezdomovci vliezajú na noc do krabíc. Rus si rozhrňa vyhrnuté rukávy na košeli a pripúšťa, že sa trošku ochladilo.

-10°C Francúzske autá prestávajú štartovať.

-12°C Politici začínajú hovoriť o bezdomovcoch. Rus, keď ide vonku, premýšľa, či si už má vziať tenkú vetrovku alebo do práce ešte prebehne v teplej košeli.

-15°C Americké autá nejdú naštartovať. Rus ešte stále líže zmrzlinu, ale rozčuľuje ho, že sa ťažko líže a tak ju radšej odhryzáva po kusoch.

-18°C Helsinský nájomníci zapínajú kúrenie. Obyvatelia Havaja už zmrzli.

-20°C Dych sa stáva počuteľným. Rus si na cestu do práce konečne zoberie zimný kabát, ale

rozhodne ho nezapína. Ved' nemôže prísť do práce veľmi spotený.

-21 °C Pokiaľ dostaneš psa von vyčúrať, musíš ho potom kopnúť, aby sa pohol. Rus sa hnevá na to, že zmrzlina sa už vôbec nedá lízať, ani hrýzť, no môže ju ešte lámať a po kúskoch rozpúšťať v ústach.

-22 °C Bezdomovci si berú na seba dve krabice.

-24 °C Nemecké autá nejdú naštartovať. Rus si prvý krát zapne stredný gombík na kabáte a ostatné nechá voľné. Musí sa trochu aj vetrať, nie?

-27 °C Pes sa ti pokúša vliecť pod pyžamo. Japonské autá nejdú naštartovať.

-29 °C V Európe vyhlásili všeobecný zákaz vychádzať z domov. Švédske autá prestávajú štartovať.

-32 °C Bezdomovci zmrzli a sú v krabiciach vynášaní za mesto špeciálnymi jednotkami v skafandroch.

-36 °C Žiadne normálne, ani ruské auto už nejde naštartovať, hoci s vodkou sa to ešte podarí...

-38 °C Európa aj Amerika prežívajú krízu. Teplárne nestíhajú vyrábať teplo pre všetkých. Rusi si konečne zapínajú všetky gombíky na kabáte aj vrchný gombík na košeli a nadávajú, že musia ísť do práce bez auta pešo - zas sa spotia.

-48 °C Ruské autá neštartujú už ani na vodku. V celom svete ustrnul akýkoľvek pohyb na uliciach. Všetci ľudia okrem Eskimákov, obyvateľov Helsiniek a Ruska zamrzli.

-55 °C Eskymácki psi sa lámu na zatáčke. Rusi sa rozčuľujú, že v ich vodke plávajú kusy ľadu, ktoré potom musia vyplúvať, lebo sa im ich nechce cmúľať.

-60 °C Obyvatelia Helsiniek zmrzli. Tulene opúšťajú Grónsko a sťahujú sa na juh.

-70 °C Zamrzlo peklo a Eskimáci.

-75 °C Santa Klaus opúšťa polárny kruh.

-120 °C Všetok alkohol okrem ruskej vodky zamrzol. Rusi sú naštvaní.

-268 °C Hélium skvapalnelo.

-273 °C Absolútna zima. Elementárne častice sa prestávajú hýbať.

Rus žužle už zamrznutú vodku, a pripúšťa, že je riadna kosa.

Popri všetkých týchto lopotách s mrazmi musím povedať, že mne osobne sa mrazivá zima zapáčila natoľko, že mi bolo normálne ľúto, keď sa po troch mesiacoch oteplilo na -20 a potom na -15 C. Pri -10 C sa začalo na slnku všetko okolo topiť. Sneh sa netopí tu na Sibíri tak ako u nás na Slovensku. Slnko do snehu svojimi ostrými lúčmi doslova vyhlodáva, vyhrzáva diery, takže po pár dňoch obrovské kopy snehu vyzerali ako husto pozapichované kopije trčiace zo zeme všetky smerujúce ku slnku v čase poludnia, keď je najsilnejšie. V zime totiž slnko vychádza okolo 9-tej až pol desiatej a zapadá už okolo štvrtej poobede a od horizontu sa veľmi nevzdialí, takže kopije roztápajúceho sa snehu sú ako slnečnice nasmerované iba jedným smerom... Veľmi zaujímavý pohľad (pozrite si to na FOTKÁCH).

Ešte jednu výhodu má mráz a sneh tu na Sibíri – vtedy je všetko okolo krásne čistobiele a nikde

žiadna špina. Posypovať moc neposypujú, pretože asi nemajú čím. Skôr po napadnutí snehu nabehnú stovky ľudí v oranžových vestách a po celom meste pomocou techniky čistia a odvážajú kopy snehu pravdepodobne kdesi do Angary. No a Angara v mrazoch vyzerá ako vriaci kotol horúcej vody. Hoci je voda, vytekajúca z Bajkalu studená vždy 4 C niekde teplejšia 10C, v mrazoch -20 až -45 sa voda normálne vyparuje, pretože je príliš teplá na chladné prostredie, ktoré ju obklopuje. Často kvôli obrovskej pare vystupujúcej z Angary bolo ťažké prechádzať cez mosty a často sa táto hmla zniesla aj na mesto a ráno po tuhých nočných mrazoch ponechala za sebou po celom meste stromy čarokrásne oblepené bielou inoväťou natoľko, že všetko okolo vyzeralo ako v rozprávke (pamätáte – Mrázik... – FOTKY si pozrite vo FOTOGALÉRII). Jednoducho chladná krása... Obdivujem Stvoriteľa za vodu, ktorá túto všemožnú krásu spôsobuje...

„Začínam veriť v Boha a všetko sa začína rútiť...“

Zhruba v druhej polovici Veľkého pôstu ma jedna rehoľná sestra, starajúca sa o chorých v hospici tu v Irkutsku, pozvala na takú malú praktiku ruského jazyka – porozprávať sa s jedným mladým 27-ročným človekom, ktorý bol od svojich 16-tich rokov ochrnutý po autonehode. Matka sa zo všetkých síl snažila mu pomôcť, ale žiadny lekár im pomôcť nevedel a tak sa obrátili s prosbou o pomoc k jednému ľudovému liečiteľovi, krátko povedané šarlatánovi. Ten, keďže mu bolo nepohodlné stále cestovať za nimi, napriek veľkým peniazom, ktoré od nich dostával, im navrhol, že bude lepšie, ak chlapec bude bývať u neho a on ho bude tak môcť rýchlejšie a intenzívnejšie liečiť. Samozrejme bral od nej veľké peniaze ale s chlapcom nič nerobil. Držal ho zavretého v nejakej svojej pivnici bez poriadneho jedla, až sa nakoniec milý chlapec u neho v tých neľudských podmienkach nakazil ževraj „nenákazlivou“ tuberkulózou. Rodičia ho zobrali opäť k sebe. Liečiteľ záhadne zmizol, domáhať sa spravodlivosti nebolo nijako možné a tak okrem postihnutia bola na krku ešte aj tuberkulóza. Život v bolestiach a postihnutí bol neznesiteľný - už nechcel žiť. Nakoniec sa nejako dostal do hospicu, kde sa starali o hlavne starých zomierajúcich. Tam pracovala aj naša rehoľná sestra. Tá, keď sa všetko dozvedela, dlhé hodiny s ním rozprávala a snažila sa mu vliať akú-takú nádej na uzdravenie. Povedala mi, že mladík nechcel počuť o nijakých sviatosťiach ani o spovedi, ale nakoniec sa dal uhovoriť na pomazanie chorých.

Keď som tam prišiel, uvidel som na koš' vychudnutého mladíka, ktorému z očí šiel strach zmiešaný s prekvapením, že niekto cudzí prejavil záujem prísť a porozprávať sa s ním. Ako sme sa spolu rozprávali, viac a viac sa otváralo jeho srdce, až nakoniec s ochotou prijal sviatosť zmierenia a následne pomazanie chorých. Sestra bola v nemom úžase, keď som jej na konci povedal, že sa stihol aj vyspovedať. Ešte v ten deň jej on sám povedal, že sa cíti tak ľahko ako nikdy v živote, že prvýkrát v živote povedal niekomu také veci, ktoré nikdy nikomu nepovedal ani nechcel povedať. Po niekoľkých dňoch mi sestra odkázala, že u neho robili ďalšie vyšetrenia. Keď z výsledkov s hrôzou zistili, že jeho tuberkulóza je vysoko nákazlivá a

agresívna, ihneď ho z hospicu presunuli do tuberkulóznej nemocnice, kam nesmel už nikto vystúpiť. Sestra hovorila, že tam sa chodí už iba umrieť. Ťažké podmienky, okolo všetci vysokonazení – jednoducho priam nemožné uzdraviť sa. Sestra tam však na vlastné riziko naďalej chodievala s liekmi a starostlivo sa oň starala. Napriek vysokej nákazlivosti choroby ma poprosila, či by som mal odvahu priniesť mu sv. prijímanie. S malou dušičkou a veľkou snahou o dôveru v Toho, kto má všetko v rukách, som spolu so sestrou vstúpil do nemocnice pre tuberkulózu nakazených. Po pár slovách o Kristovi, ktorý v Eucharistii prichádza do duše a posilňuje ju svojimi milosťami, odo mňa mladík prijal Krista ako posilu a nádej na uzdravenie. Sestra mi povedala, že to bolo jeho prvé sväté prijímanie. Priniesla mu aj maličký darček. Bolo to veľmi pekné a silné stretnutie. Všetci sme mali nádej, že sa to dá do poriadku. Aj sa zo všetkých síl snažil, no po pár dňoch sa však jeho stav zhoršil natoľko, že po mnohých komplikáciách to jeho telo nevydržalo a odišiel od nás k Otcovi na nebesia. Niekoľko dní pred smrťou sestry povedal: „Akurát začínam veriť v Boha, a všetko sa s telom rúti k horšiemu...“ Pre mňa osobne to bol silný zážitok Otcovej starostlivosti, ktorú preukazuje každému aj tomu najposlednejšiemu z nás ukrytému kdesi v zabudnutej pivnici nikým nechcený. Som rád, že som Bohu dovolil použiť ma na tak vznešený cieľ, hoci so strachom, predsa len s dôverou, že sa o všetko postará...

Nuž, nie je jednoduché veriť Bohu hlavne v ťažkých situáciách, kedy nemáš na porúdzi nijaké rukolapné uistenia, že všetko bude dobré, a nič zlé sa ti nestane. Keď z úlohy, ktorou ťa poveruje, vyplýva doslova hrozba tvojej vlastnej smrti, vtedy sa ukáže, nakoľko je tvoja dôvera v neho silná, alebo slabá... A predsa – napriek všetkému je to Najmocnejší a Všemohúci Boh, ktorý ti dáva túto úlohu... až keď vstúpiš do neznáma, zacítiš jeho neviditeľnú ruku, ktorou ťa zachytí a drží proti všetkým fyzikálnym zákonom... Myslím si, že nezáleží na veku - akokoľvek si mladý či starý, Boh si ťa chce použiť ako zázračný nástroj na ohlasovanie svojej radostnej zvesti o tom, že človeka nesmierne a bezhranične miluje, že za neho dal svoj život, aby ho zachránil pred večnou smrťou. Ak to nebudeš ohlasovať vedome, Boh si použije aj tvoje nevedomé slová či skutky – tie ti však raz v nebi nebudú na slávu, ale na hanbu. Preto ti ponúkam úlohu na každý deň - celým srdcom, dušou, myslou a všetkými silami - čímkoľvek čo máš k dispozícii nebojácne a odvážne svedčiť o tom, čo pre Teba znamená Boh, čo pre Teba urobil, ako ho miluješ a ako On miluje Teba... A večne trvajúca odmena ťa neminie.

Boh aj výsmech geniálne šikovne využije vo svoj prospech

Každú stredu chodievam do červeného kostolíka – starého 125-ročného katolíckeho kostola z červenej tehly v centre Irkutska. Po sv. omši tam otec Stanislav vedie stretnutia, ktoré nazýva „Škola viery“. Ako jeden z účastníkov si nielen cvičím svoju ruštinu a pokúšam sa ako tak hovoriť po rusky, ale snažím sa aj ja povedať pár slov o tom, ako ja vidím svoju vieru a Boha tak, ako to robí každý z nás na stretnutí a tak sa navzájom obohacujeme. Je to pre mňa vždy veľká vzpruha. Spoznávam nádhernú hĺbavú ruskú dušu, ktorá sa neuspokojí s povrchnými

vysvetleniami, ale túži vidieť – cítiť podstatu právd viery. A to ma teší.

Raz nám jedna pani rozprávala ako sa dostala k viere v čase hlbokého komunizmu v Rusku. Keď bola maličká, fascinovalo ju všetko okolo a tak sa svojej babičky v hlbokom komunizme spýtala, odkiaľ je to všetko... Babička, ktorá sama už nevyrastala vo viere, pretože jej mamka musela vieru zahodiť ako tmársku rozprávku, nevedela svojej vnučke nič vysvetliť. Iba rozhadzovala rukami a vydávala neurčité zvuky a nakoniec priznala: „Neviem dieťa moje, a nepýtaj sa ma už!“ Ona sa však neuspokojila s takou odpoveďou. Raz prišlo do ich detského sadu bábkové divadlo. Hrali paródiu na stvorenie človeka Bohom – ako Boh po stvorení sveta a človeka drží všetkých ľudí na špagátičkoch a nimi manipuluje. Všetci sa z toho smiali ako z naivnej rozprávky, ktorá mala za cieľ zosmiešniť náboženstvo už v srdiečkach malých detí. U nej však prišlo k úplne opačnému efektu. V jej duši sa zrazu rozsvietilo veľké svetlo a vtedy jej boli cez toto divadielko zodpovedané všetky otázky. „Tak to Pán Boh stvoril všetko okolo nás! Je tam hore a stará sa o nás...“ – tak si povedala v malej dušičke a spokojná odchádzala domov. To, čo nebola schopná vysvetliť babička, vysvetlili malému dievčatku samotní komunisti. Keby len vedeli, ako si ich Boh použil! Vidíte? Náš Boh sa vysmievať nedá. On aj z nášho výsmechu urobí zázračný nástroj ohlasovania jeho stvoriteľskej moci a lásky.

Na koniec už iba jedna veľká prosba. Po veľkom nešťastí v Perme, kde zhorelo okolo 150 ľudí pre nedodržané požiarne predpisy, sprísnilo požiarne ochranu v celom Rusku a my musíme pod hrozbou skoro miliónovej pokuty opraviť množstvo chýb narýchlo postaveného nášho irkutského chrámu a budov okolo neho s výmenou nefunkčného požiarneho systému zhruba za milión korún. Ak sa to neurobí, po pokute môže prísť neskôr uzavretie celého areálu ako sídla biskupa a centra diecézy a existencia celej irkutskej diecézy môže byť vo veľkom ohrození. Také peniaze nemáme a od veriacich, ktorí ledva zaopatria svoje rodiny, také peniaze ani žiadať nemôžeme. Aj samotná podpora zo zahraničia je z roka na rok menšia - už nedostávame dostatočnú podporu ani na akcie s deťmi, mladými či s dospelými počas roka. Nehovoriac o podpore na opravu chrámu, ktorý sa v týchto podmienkach Sibíri a hlavne pri neustálych malých zemetraseniach kvôli blízkosti Bajkalu pomaličky rozpadáva. Preto sa nádejame na Božiu pomoc a pomoc vás, ktorí by ste svojou troškou mohli toto dielo zachrániť.

Ak by ste chceli pomôcť diecéze v Irkutsku, vopred ďakujeme za vašu štedrosť!

Účet Spoločnosti Božieho Slova na Slovensku, cez ktorý nám budú vaše príspevky poslané je:

Spoločnosť Božieho Slova, Misijný dom Matky Božej, Kalvária 3, 949 01 Nitra

Irkutsk 12 - Jar, Velký Pôst a smrť

Napísal Balek Robert
Pondelok, 10 Máj 2010 12:20

Číslo účtu: **0805945001 / 5600**

Do správy pre adresáta (poznámky pre príjemcu) nezabudnite uviesť: **Rusko-IRKUTSK.**

Veľké Pán Boh zaplať vám všetkým!